

CARTA DE L'ALCALDE

Centenari Enric Granados

ÀNGEL ROS I DOMINGO
PAER EN CAP

LLEIDA serà, al 2016, l'epicentre de l'any Granados, la comissió organitzadora del qual s'ha constituït aquesta setmana a la Paeria. El centenari de la desaparició d'Enric Granados vol deixar un llegat cultural i amplificar la difusió de la seva obra des de Lleida amb la mateixa projecció mundial que el músic va arribar a gaudir, com a compositor, virtuós, docent i estudiós del piano.

La comissió de l'Any Granados l'integren l'Ajuntament de Lleida, familiars del compositor, la Generalitat, la Universitat de Lleida, els conservatoris de Lleida, de Cervera i l'Intèrpret, l'Auditori Enric Granados, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell, el Museu Pau Casals i diferents experts, com Antoni Llevot.

Una placa al carrer Tallada número 1 recorda el naixement d'Enric Granados a Lleida, el 1867. Quan només tenia tres anys, un canvi de destinació del seu pare, militar d'origen cubà, el portà a les Canàries i a Barcelona on, de seguida, sobresortí en els estudis de piano.

Al Conservatori de París coneix Ricard Viñes, qui, en un article, recordava com la diferència d'edat (Granados, 20, i ell, 12) no va ser obstacle per a la seva amistat: "va contribuir a aplanar el caràcter de Grana-

dos, tan ingènument nen, amb la meua esquerpa i prematura gravetat. La nostra amistat es va mantenir fins al final, gràcies als viatges d'artístic esbargiment que solíem fer a Lleida, la nostra estimada ciutat natal, en els mateixos dies, durant el florit mes de maig".

Va ser Ricard Viñes qui va convèncer Granados per tornar a Lleida. Les visites i els concerts conjunts que van oferir als Camps Elisis van ser tot un esdeveniment per als lleidatans que, el primer any, el 1911, els van anar a rebre en massa a l'estació de ferrocarril. La premsa local es va fer ressò en profunditat de la visita dels seus músics més il·lustres i va reflectir les grans mostres d'afecte que la ciutadania els oferia.

Quan Granados va reprendre el contacte amb Lleida, era al cim de la seva carrera. El 1911 va estrenar les *Goyescas*

Els concerts conjunts als Camps Elisis amb Ricard Viñes van ser tot un esdeveniment per als lleidatans que, el 1911, els van rebre en massa

a Barcelona –que es presentarien a París el 1914– i, anteriorment, havia fundat la seva acadèmia de piano a la capital catalana –ara, amb el nom d'un dels seus deixebles, Frank Marshall, mestre d'Alícia de

Larrocha. Granados va establir relacions fraternes amb molts compositors i intèrprets. Un d'ells va ser Pau Casals, company en infinitat de concerts. El músic vendrellenc el considerava un autodidacta integral

i el més autènticament creador dels compositors espanyols, perquè no extreia res de les fonts folklòriques: "Els seus temes ofereixen una ressonància molt característica de l'ànima popular, però són una creació directa, personal".

La mort de Granados i de la seva esposa, arran del torpedeig del vaixell amb què tornaven de la triomfal estrena de *Goyescas* a Nova York, va consternar el món, i molt especialment Lleida i, també, Pau Casals. Era ell qui havia aconseguit que l'obra es representés al Metropolitan.

L'escenari novaiorquès va acollir poc després un multitudinari concert d'homenatge –a benefici dels sis fills del matrimoni– organitzat pel mateix Casals.

Les institucions i la societat civil lleidatana també es van mobilitzar per donar el seu suport a la família de l'artista i, des de París, Ricard Viñes va impulsar una col·lecta popular.

Un altre dels grans amics de Granados, Manuel de Falla, va proposar en un emocionat escrit treballar units per "enaltir i conservar com un tresor preciós" la seva herència, "la més alta que un home pot llegar", construïda "amb l'esforç de la seva intel·ligència i de la seva voluntat". Aquest és l'objectiu de l'Any Granados pel qual Lleida ja ha començat a treballar.

COL·LABORACIÓ

Abstenció de CiU en la successió monàrquica

RAMON FARRÉ ROURE
PRESIDENT DE CDC A LLEIDA

L'ANUNCI DE l'abstenció de CiU en la votació de la llei orgànica que sancionerà l'abdicació del rei en el príncep i futur rei Felip VI ha provocat el malestar de la classe política que domina l'Estat, fins al punt que el president Rajoy ha dit que "no és hora de política petita". El geperut no es veu el gep, ja se sap. La política gran seria, segons Rajoy, que CiU avalés l'abdicació del rei i l'entronització del príncep.

Els mateixos que en els darrers temps han propugnat l'abdicació del rei, alarmats per l'afebliment del prestigi de la institució en un moment en què Espanya ha de fer front a reptes imponents, s'adrecen ara a CiU per reclamar que voti a favor d'una cosa decidida sense la seva participació.

Un fet que res no pot alterar, atesa la majoria absoluta pro-

porcionada per l'entesa dels dos grans partits espanyols PP i PSOE.

Rajoy vol CiU en el consens constitucional trenta-set anys després com si res no hagués passat i com si l'Estat no s'hagués posat per barret aquell lloçat consens, un cop passats els primers mesos d'incertesa en temps molt delicats de la política espanyola. Recordin la LOAPA, com a exemple paradigmàtic, encara que no únic. L'Espanya constitucional de nacionalitats i regions va ser ben aviat passada pel mitjà que filtra el cafè per a tothom.

La distinció entre nacionalitats i regions va passar a millor vida i avui només queda l'Espanya unida i diversa, una nació, una comunitat social i política que té les seves arrels en una història mil·lenària, segons s'escolta en discursos ben re-

cents. La plurinacionalitat, impossible.

L'Espanya que nega el dret a decidir dels catalans i la condició de nació de Catalunya no pot esperar que CiU actuï com ho va fer quan convenia garantir pel bé de tots la sortida de la dictadura i la construcció d'una democràcia. En aquests trenta-set anys, els qui manen no han sabut convèncer a molts catalans –tres de cada quatre volen decidir– que l'Estat també ho és, dels catalans. Tenen dubtes seriosos per la manca d'equanimitat i de justícia en el tracte i de respecte a la voluntat de la majoria dels catalans.

Cap lliçó de Rajoy

Rajoy té la memòria curta. Al mes de maig del 2010, tots els mandataris europeus i de més enllà van fer arribar a qui era llavors cap de l'oposició que donés el seu vot favorable al Reial Decret Llei (RDL) que aprovava mesures extraordinàries de reducció del dèficit públic. S'havien d'evitar tensions

greus sobre l'euro, sobre el deute i sobre l'economia espanyola, que hagués pogut passar a ser intervinguda. A Rajoy no li importà llavors la credibilitat internacional del regne d'Espanya ni el patiment que s'hagués pogut ocasionar. CiU, i només CiU, va facilitar l'aprovació del RDL, amb la seva abstenció. Rajoy tampoc no va sa-

manés qui manés, ja fos socialista o popular. CiU ha actuat amb més seriositat, rigor i responsabilitat que els grans partits espanyols quan estaven a l'oposició.

I ara CiU vota favorablement a la presa en consideració de la llei que ratificarà l'abdicació, encara que s'abstindrà en l'aprovació. Cap pal a les rodes.

En aquests 37 anys, els qui manen no han sabut convèncer a molts catalans –3 de cada 4 volen decidir– que l'Estat també ho és, dels catalans

ber estar a l'altura del moment històric de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en impugnar-lo davant del Tribunal Constitucional. Rajoy no pot donar lliçons d'alta política.

CiU sempre ha fet costat a la democràcia espanyola en moments d'extrema dificultat i ben sovint a costa de grans incomprendiments i pèrdua de vots. I ho ha fet en moments ben difícils,

La prioritat de l'acció política de CiU és Catalunya. És, avui, garantir que els catalans puguin exercir els seus drets, entre els quals el de poder decidir lliurement, democràticament i pacíficament el seu futur col·lectiu.

Aquesta és ara la veritable política d'Estat que a tots vindria i que CiU propugna. La prioritat és la democràcia. Ni més, ni menys.